

[Haberler](#) > [Yazarlar](#) > [Sıtkı ŞÜKÜRER](#) > İşimiz hayret etmek

Sıtkı Şükürer

İşimiz hayret etmek

23 Temmuz 2016

15 Temmuz gecesinin ne olduğunu anlamaya çalışırken öncelikli tepkimizin “hayret etmek” olduğu söylenebilir.

Hani FETÖ’yü aşırı dayanışmacı bir dini cemaat olarak değerlendirirken, meselenin çok daha vahim olduğunu idrak etmeye başladık.Ancak, darbe girişimini sadece cemaatle sınırlı görmek çok da mantıklı değil. En azından Orgeneral seviyesinde tutuklamalar olduğuna göre, 65 yaş sınırındaki bu insanların baştan beri cemaatçi olmaları makul görünmüyor.Yani, sanki eski ihtilal refleksleri ile hareket eden bir kısım rütbeli, Cemaatçiler ile ittifak yapmışlar gibi... Bakalım, şu anda “toz bulutu” kalkmış durumda. Her yorumumuz eksik olabilir. Bu sebeple sağlıklı değerlendirmeleri zamana bırakmakta fayda var.

Mazi olmalı cami-kışla çekişmesi

TÜRKİYE siyaseti iki ana damara yaslanır.

Çetin Altan bu ikileme kısaca “Cami-Kışla” der.

Her iki kanatın da özelliği, saf halleriyle, paylaşımcı olmamaları.

Yani “demokrasi” bu anlayışlara uygun değil.

Ne var ki, artık 21. Yüzyılda olmamız ve her bir kesimin sayılarının on milyonlarla ifade edilmesi, tarafları ister istemez bir arada yaşamaya mecbur kılıyor.

İslamcı kesim, daha ziyade tüccar, esnaf, köylü kitlelerinden, Cumhuriyetçi kesim ise memur ve kentlerin nispeten eğitilmiş ve batı değerlerine açık insanlarından oy alıyor.

İslamcılar ağırlıklı olarak Sünni mezhebi üzerinden, diğerleri ise Alevi’ler ve laikliği benimsemiş kitleler üzerinden saf tutuyorlar.

Güç dengesi “sağ” eğilimliler yüzde 65, diğerleri yüzde 35 oranında oluşmuş durumda.

Cumhuriyet, bilindiği üzere, başlangıçta kendi katı değerleri ile rejimini oturtmaya çalışmıştı.

1946 yılında çok partili hayata geçildi.

Bu aşama sonrasında, ihtilal dönemleri hariç, gerek Askerler, gerekse İslamcılar doğrudan siyasetin içinde yer almadılar.

Askerin partisi CHP idi.

İslamcılar merkez sağ geleneğini temsil eden partilere, Demokrat Parti, Adalet Partisi, ANAP, Doğru Yol’a oy verdi.

2002 yılına kadar militer vesayetın gölgesinde bir biçimde oluşmuş dengeyle iki tarafın da birbirine tamamen dışını geçiremediği bir düzen süregeldi.

Ancak AK Parti ile denge İslamcılar lehine bozuldu.

Hal böyle olunca İslamcıların kendilerini gizleme baskısı kalktı.

Bu durum, adı konmamış “kontratin” bozulması, dengenin rafa kalkması, demektir.

Bağlı olarak, tarih tekerrür etmeye, kaba güç üzerinden ‘Cami-Kışla’ çekişmesinin zemini yeniden oluşmaya başladı.

İdeolojilerinde hiçbir şekilde demokrasi olmayan bu iki cephe, şimdi İslami kesimin kendi içindeki iktidar mücadelesinde haddini aşan bir cemaatin tasfiyesi üzerinden, tekrar bir bilek güreşine tutuşmuş gözüküyor.

Ancak, bu defa tüm “meşruiyet” parametreleri muhafazakarların arkasında.

Uluslararası toplumdan, muhalefet partilerine, üniversitelerinden, STK’lara, herkes seçilmiş hükümete desteğini koşulsuz sunuyor.

Açık söylemek gerekirse, farklı bir düzen oluşturmak isterlerse, AK Parti’nin önünde hiçbir engel yok.

Böylesi bir tercih bir başka tür “darbe” demektir.

Bu takdirde, bizleri tam bir Ortadoğu ülkesi belirsizliği bekler.

Ancak, bu kadar kötümser olmayalım.

“Her şerden bir hayır doğar” sözü, şu anda Türkiye demokrasisi için hepimize bir yeni başlangıçlar yapabilme imkanı sunuyor.

Laikler ‘kaskosuz’ kaldı

HALK, devlet büyüklerinin çağrısına uyarak meydanlarda nöbet tutuyor.

Devlet büyükleri, halkın bu çağrısına uyarak meydanlarda nöbet tutuyor. Devletin bu çağrısına uyarak meydanlarda nöbet tutuyor.

Bu insanların terkibine baktığınızda İktidar partisine oy verenlerin çok büyük bir yuzdeyi teşkil ettiğini gözlüyorsunuz.

Bu neden böyle?

Laik kesim endişeli ve tedirgin halini devam ettiriyor.

Aklıyla, mantığıyla darbelerin karşısında olsa da ülkenin kökten dinci bir yöne savrulma ihtimaline karşı, güvencesi olarak gördüğü “Askeri” kaybettiğini hissediyor.

Ancak artık o asker yok, kendi kendini, prestijini, 80 milyonun ‘Kahraman Ordusu’ olma vasfını zedeledi. Darbe girişimine kısmi katılım olması bu gerçeği değıştirmez.

Asker dışında herkes “sütten çıkmış ak kaşık” mı?

Ya da, “biz neden bu noktaya geldik?”

Mevcut iktidar ilk 7-8 yılındaki performansını sürdürse idi, asker böylesi bir çılgınlığa cesaret edebilir miydi?

Kutuplaşma politikaları en fazla demokratik iklime zarar verir.

Tamam, darbecilere lanet okuyoruz, ama bu kalkışma nedeniyle iktidarın da bir özeleştiri yapması icap etmiyor mu?

Bağlı olarak, ikinci bir soru gündeme geliyor: “Bundan sonra ne olacak?”

Meydanları ve camileri örgütleyerek sonuç elde etmek bir yöntem olarak benimsenirse, bugün için tamam ama yarınlarda demokrasiyi zaafa uğratabilecek taleplerin, bırakın muhalifleri, mevcut iktidarı bile silip süpürmesine kim, nasıl engel olacak?

Sayın Başbakan, “fikir ayrılıklarının, yaşam şekillerinin, kıyafetlerinin tartışılacağı gün, bugün değil” diyor.

Hani “zamanını bekleyin” mesajı ile bu ülkenin hak ettiği evrensel demokrasi nasıl kurulabilir?

Demokrasinin olmadığı bir Türkiye’de tekrar palazlanan bir Kışla’nın ikinci, üçüncü dalga heveslerine kim gem vurabilir?

Soruyu tekrarlıyoruz...

Bundan sonra ne olacak?

Bu sorunun yanıtı iktidarın ne ölçüde değışeceğı ile ilgili.

İlk izlenim, hukukun pek önemsenmediğı yöntemlere itibar edileceğı.

Olağanüstü hal ilanı ile gelen yetkiler, umarız çok dikkatli kullanılır.

Çok zor bir koridordayız, şu aşamada tavsiyemiz, iktidarın tüm ülkenin hassasiyetlerini gözetmesi.

HER YERDE HÜRRİYET

DİĞER KANALLAR

Facebook

Twitter

RSS

Kişisel Verilerin Korunması

Hürriyet Kurumsal

Bize Ulaşın

